

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr.Hegedűs Tamás ügyvéd által képviselt Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság felperesnek a Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség alperes ellen természetvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben - amelybe az alperes pernyertességének érdekében beavatkozott a dr.Nagy Sándor ügyvéd által képviselt F. Zrt. érdekelt - a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2009. március 12. napján kelt 10.K.27.210/2008/10. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 11. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 10.K.27.210/2008/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesi beavatkozónak 10.000.- /azaz tízezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget, továbbá fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 36.000.- /azaz harminchatezer/ forint felülvizsgálati illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/ 2007. október 18. napján kelt H-6135-10/2007. számú határozatával a határozat rendelkező részében megjelölt ingatlanok területére - nádaratásra és nem aratható előregedett nádas égetésére természetvédelmi engedélyt adott, továbbá a fokozottan védett természeti területekre történő belépést ebből a célból engedélyezte az alperesi beavatkozó részére. A határozat kikötései között rögzítette, hogy a határozat nem helyettesíti az egyéb jogszabályokban előírt engedélyek, bejelentések és hozzájárulások meglétét.

A felperes - aki a határozat rendelkező részében megjelölt ingatlanok egy részének a vagyonkezelője - megfellebbezte az

elsőfokú határozatot, és az ennek folytán eljáró alperesi hatóság 2008. március 31. napján kelt 14/940-2/2008. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az alperes egyetértve az elsőfokú hatóság határozatával, a felperes fellebbezésével kapcsolatban arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú hatóságnak csak azt kellett vizsgálnia, hogy az engedélyezni kért tevékenység a természetvédelmi érdekek mentén végezhető-e, az adott ingatlanok használatával, birtoklásával kapcsolatos jogvita nem a hatóság által eldönthető kérdések közé tartozik.

A felperes keresete folytán eljáró Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a felperes keresetét elutasította. A jogerős ítélet indokolása leszögezte, hogy a tevékenység engedélyezése során a hatóság csakis és kizárólag a természetvédelmi érdekeket vizsgálhatta, és csak azokra figyelemmel hozhatta meg döntését. A jogszabályok értelmében nem tartozik a természetvédelmi hatóság vizsgálódási körébe az, hogy a tevékenység hatósági engedélyezését követően ténylegesen lesz-e lehetősége az alperesi beavatkozónak az engedélyezett tevékenység végzésére vagy folytatására, tevékenységének esetleg szerződéses vagy jogszabályi egyéb feltételei fennállnak-e. Az ítélet megjegyezte, hogy a periratokból megállapítható volt, hogy a felperes az alperesi beavatkozó között valóban szerződéses feszültség áll fenn, amelynek feloldását ugyan bírósági úton a felperes kezdeményezte, azonban az eredményre nem vezetett. Ez azonban olyan jellegű problémakör, amelyet a bíróság a jelen per keretei között értékelni nem tudott.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte az ítélet a hatósági határozatokra kiterjedő hatályon kívül helyezését. Előadta, hogy a jogerős ítélet azon álláspontja, miszerint a Magyar Köztársaság Alkotmányára és a Polgári Törvénykönyvre hatósági ügyben nem lehet hivatkozni, nem elfogadható. Még azokban az esetekben is, amikor az alperesi beavatkozónak használati joga van bejegyezve az adott ingatlanra, még ott is szükséges a tulajdonos vagy a vagyonkezelő hozzájárulásának megkérése, ahol pedig semmiféle bejegyzett joga nincs, ott nem kaphat semmilyen engedélyt. Hangsúlyozta, hogy az érintett huszonöt helyrajzi szám tekintetében tulajdonosi, illetve vagyonkezelői hozzájárulás hiányában nem lehetett volna nádaratási engedélyt kiadni, másrészt - melyre az alperesi beavatkozónak használati joga van bejegyezve - szükséges lett volna a munkák megkezdéséhez a tulajdonos, illetőleg a vagyonkezelő nyilatkozata. Ez utóbbi kérdéskör tekintetében a hatósági határozatokat a felperes nem támadta.

Megítélése szerint az ügyben a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ szabályait kell alkalmazni, köztük annak alapvető rendelkezéseit. A Ket. 50. §-ában foglalt tényállás-tisztázási kötelezettségét a hatóságnak teljesítenie kellett volna,

az Alkotmány 9. § /1/ bekezdése alapján a köztulajdont és a magántulajdont, illetve a 13. § értelmében a tulajdonhoz való jogot védelembe kellett volna részesíteni, és nemcsak a vizek és a közcélú vízellátási-művek fenntartására vonatkozó feladatokról szóló 120/1999./VIII.6./ Korm. rendelet /a továbbiakban: R./ rendelkezéseit kellett volna alkalmazni. Előadta, hogy a korábbi engedélyezési eljárásokban a hatóság kikötése között szerepelt, hogy a nádaratás megkezdése előtt be kell szerezni a vagyonkezelői hozzájárulást, és volt olyan határozat, amelyek az érintett ingatlanok vonatkozásában - azokban az esetekben, amikor nem volt használati joga bejegyezve az alperesi beavatkozónak - a határozat megtiltotta a nádaratást. Veszélyezteteti a jogbiztonságot, ha a hatóság döntései ellentmondásosok és több tekintetben jogellenesek. Hivatkozott a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény /a továbbiakban: Vtv./ 14. § /7/ bekezdésére is, melynek folytán a felperesnek, mint vagyonkezelőnek kell az érintett ingatlanokon a vízminőségvédelmi, nádgazdálkodásról gondoskodni.

Az alperesi beavatkozó felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását, részletesen kifejtve, hogy az érintett ingatlanokon használati joga áll fenn. Álláspontja szerint a Legfelsőbb Bíróság Gfv.XI.30.443/2006/6. számú ítéletéből kitűnik, hogy az alperesi beavatkozó használati joga a Fertő-tavi összes nádas területére fennáll.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos az alábbi indokok alapján:

A Legfelsőbb Bíróság teljes mértékben egyetértett a jogerős ítéletet hozó bírósággal, az ítélet indokolása mindenben helytálló volt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében nem jelölt meg olyan jogszabályt, amelyből az következne, hogy a hatóságnak a határozat meghozatalához, az érintett ingatlanok vagyonkezelőjének hozzájárulását kellett volna kérnie, és ettől függően kellett volna döntenie.

Mindez nem jelenti azt, hogy a nádaratásra kiadott természetvédelmi engedély az érintett ingatlanokra vonatkozó használati jog fennállása hiányában lehetővé tenné a tényleges tevékenység végzését.

A Legfelsőbb Bíróság egyetértett abban a felperessel, hogy a közigazgatási eljárásban és a közigazgatási perben hivatkozni lehet mind az Alkotmányra, mind a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény /a továbbiakban: Ptk./ szabályaira, azonban az adott hatósági ügyben, vagy közigazgatási perben ennek csak akkor van jelentősége, ha a hivatkozás releváns. Mivel a használat kérdése nem tartozott azon körülmények közé, melyeket a természetvédelmi

engedély-kiadása során alkalmazni kell, és a tevékenység végzéséhez a természetvédelmi engedély kiadása mellett az egyéb jogszabályi feltételeknek is teljesülnie kell, ahogy ez az elsőfokú határozat kikötésében is szerepel, ezért nem sérült a Ket. 50. §-a és alapelvei sem. Ugyanígy a Vtv. 14. §-ának /7/ bekezdésével sem áll ellentmondásban a hatóság határozata, hiszen a határozatból nem következik, hogy az alperesi beavatkozó önmagában a természetvédelmi engedély alapján az érintett ingatlanokon nádgazdálkodást folytathatna.

A felperes nem támasztotta alá, hogy az általa ellentétesnek vélt más hatósági határozatok tekintetében miért az ellentétes határozatokat vélte jogszerűnek, és a jelen perben támadott határozatot jogellenesnek. A Legfelsőbb Bíróság e körben utal az 1/2002. közigazgatási jogegységi határozat 2. pontjára, amely szerint a hatóság korábbi téves jogértelmezésen alapuló gyakorlata nem teszi a perben felülvizsgálni kért határozatot jogszabálysértővé.

Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 275. § /3/ bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése és 83. § /1/ bekezdése alapján állapított meg felülvizsgálati eljárási költséget az ellenkérelmet előterjesztő alperesi beavatkozó részére, míg az alperes esetében felmerült költség hiányában - tárgyaláson nem kellett megjelenie, ellenkérelmet nem terjesztett elő - a Pp. 78. § /2/ bekezdése alapján mellőzte a költségről való rendelkezést.

Az illetékről szóló rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § /1/ bekezdésén alapul.

Budapest, 2010. január 19.

Bauer Jánosné dr. sk. a tanács elnöke, dr.Kovács András sk. előadó bíró, dr.Kovács Ákos sk. bíró